

Og det vil også være dumt, for specielt i forhold til det store projekt, som vi alle håber bliver en succes, nemlig Baltic Ring-samarbejdet omkring Østersøen, er det meget, meget vigtigt, at vi får sat gang i joint implementation, sådan at vi får mulighed for at eksportere den meget velfungerende teknologi, vi har, f.eks. på både decentrale og centrale kraftværker i Danmark og ikke mindst på varmesiden.

Men der skal jo være en gulerod. I stedet for at udbetale statsstøtte til disse eksportprojekter eller lade det være omfattende af Danida eller andre miljø- og katastrofefattende ting, kunne det jo være spændende bare for en enkelt gang skyld at lade det være markedet, lade det være erhvervene selv, der styrer den udvikling.

I forhold til den CO₂-belastning, man har givet dansk erhvervsliv i form af afgiften, er vi enige i den kritik, der har været rejst her i dag om, at man ikke får tilbageført pengene i det omfang, som det oprindeligt var løftet.

Vi har haft et hav af ændringer af lovgivning. Senest var det ludbehandling af tovværk eller sådan noget, som også skulle flyttes fra den ene produktionsform til den anden. Derfor har Rigsrevisionen jo ret, når de så kraftigt pointerer, at der både administrativt og økonomisk er grund til at gøre lidt mere end bare et udråbstegn.

Hvis den rigsrevisionsrapport, vi har liggende foran os, havde været formuleret inden for alle mulige andre områder, ja, så havde avisernes overskrifter jo været store om, at der var uddelt næser til ministre osv. Men lige præcis det her område er det de færreste journalister, der gider sætte sig ind i, og derfor slipper ministeren indtil videre så forholdsvis nemt i forhold til den kraftige kritik, der rent faktisk er rejst fra Rigsrevisionens side.

Så vi har altså to formål liggende foran os, og de går faktisk hånd i hånd. Vi har et ønske om, at vi får begrænset energiforbruget og CO₂-udledningen i andre lande. Vi har et ønske om at eksportere dansk knowhow og teknologi på energiområdet. De to ting passer godt sammen. Så har vi i den anden ende, at dansk erhvervsliv i øjeblikket belastes urimeligt, fordi løftet om tilbageføring af CO₂-afgifter ikke er blevet indfriet.

Det kan dette beslutningsforslag løse, hvis der er politisk vilje til det. Dette beslutningsforslag, som Fremskridtspartiet er medforlagsstiller på, er med til at åbne den debat.

For at debatten ikke bliver lukket i dag, vil jeg gentage, at jeg hørte ministeren sådan, at »det her vender vi tilbage til«. Det glæder Fremskridtspartiet sig til at vi gør, og til at være med til at få en positiv løsning på de problemer, der ligger foran os, og som vi har et fælles ansvar for at få løst.

Søren Kolstrup (EL):

Det var med nogen nervøsitet, jeg gik herved for at overvære den her debat, for man kan jo godt fornemme, hvor vinden blæser henad. Joint implementation-folkene mener at have medbør.

Netop derfor var jeg så glad for at høre den socialdemokratiske ordfører, der fastholder den danske CO₂-målsætning, der fastholder, at der skal præcise midler til, der fastholder, at der netop sagtens kan være en sammenhæng mellem at fastholde en CO₂-målsætning og på længere sigt at løfte konkurrenceevnen op på et kvalitativt højere niveau. Det var pointen i hr. Martin Glerups tale.

Og netop fordi jeg somme tider har været nervøs for, hvor Socialdemokratiet stod henne, fordi der ligesom er kommet en lille kurre på tråden, var jeg ekstra glad for den tale. Der var også en mere, synes jeg, principiel afstandtagen fra joint implementation.

Men når det er sagt, synes jeg, det er værd lige at spole en lille smule tilbage og erindre om, at lang tid før, vi snakkede Kyoto og de her CO₂-skatter, var der faktisk i det danske Folketing, i hvert fald i 1992, når man går tilbage i annalerne, et klart massivt flertal i det danske Folketing spændende fra Venstre og over De Kristelige og så til Socialdemokratiet, og jeg mener også, at Fremskridtspartiet var med. Man skulle have en klar målsætning, man tog udgangspunkt i »Energi 2000«, og man tog udgangspunkt i, at for at den kunne indfries, skulle der foretages præcise elbesparelser. Man vedgik »Energi 2000«s miljømålsætning, man vedgik, at der kan gøres noget her til lands, og dermed at vi skulle have en reduktion på 20 pct. fra 1988 frem til 2005, og jeg skal selvfølgelig også sige, at man var enige om, at industrien skulle give sit særdeles betydelige bidrag, nemlig også en 20 pct.s reduktion.

Men nu er vi så i en ny fase, hvor man prøver på at løbe fra alt det her ved at finde et columbusæg, der hedder joint implementation, og lad mig straks sige, at Enhedslisten har én melding: svindel og humbug! Det fører til, at det enkelte